

Jézus Urunk tanítása

2019. augusztus 2.

Jézus Krisztus Urunk:

...a mai napon, akik elfogadtátok hívásomat, és a hívásban engedelmeskedve elzarándokoltatok e helyre.

Köszöntöm mindazokat, akik ma is lélekben kísérek el benneteket ezen a mai ünnep átélésén.

A mai tanítás számotokra ismételtelen nem volt ismeretlen, hisz már az évek folyamán hallottátok, de most a mai nap tanítását úgy adom nektek, hogy ha figyeltétek a Mária felkészítését, a Golgota előtt a beszédében, már ott is szólt felétek a meghívásról, a küldetésről, a követésről, a választott népről, az igazakról és a meghívottakról, akik nem vettek részt a menyegzőn. Így a mai nap tanításom e hónap tanítása felétek, a vénekkal és a főpapokkal beszélve e példabeszédben.¹ És elmondtam részükre, hogy a Mennyek Országáa olyan a hasonlatban, mint mikor egy király lakodalmat és menyegzőt tart fiának. Előkészítenek mindent, és meghívják a meghívottakat. De a meghívottak nem akarnak elmenni, nem foglalkoznak a meghívással. Akkor a király még egyszer más szolgákat küld, hogy menjenek, és hívják meg a meghívottakat. Ekkor vannak, akik a földekre mennek, vannak, akik az üzlet és más tevékenységüket keresik fel, és vannak, akik nekimennek a szolgáknak, véresre verték, és megölték. Ekkor a király haragra lobbant, s elküldte az ő katonáit, hogy felkoncoltassa mindazokat, akik gyilkosságot követtek el. Felégette városaikat.

A mai nyelv használatához ezt úgy lehet értelmeznetek, hogy ti is itt, akik ma jelen vagytok, mind meghívottak lettetek. A meghívást ti felismerve, elfogadva, engedelmeskedve, hisz az Atya a király, a Fia, Én, Jézus Krisztus Uratok – ti pedig vagytok a meghívottak. És ha a meghívást, felismerve, elfogadjátok, akkor ti nem azok a meghívottak lesztek, akik nem voltatok méltóak e meghívásra, ezért másokat hívtak, ugye, meg az útszélekről, az útkeresztezésekről, a gonoszokat a jókkal egyaránt. Kevesen a választottak és az igazak.

A meghívást Atyám a Fiú Egyházához adta. És a meghívásban ki hogyan és miképpen értelmezi és fogadja el. Hisz meghívást mindenkinek lehet adni, csak ha a meghívott nem érzi szívében, lelkében, hogy ő hova tartozik, mi az ő küldetése a követés részében, akkor nem ismeri fel, hogy ő is meghívottá vált. Akkor ő azokhoz tartozik, akik nem voltak méltók e meghívásra. Élik az életüket az Én szeretetem nélkül, hisz nincs szükségük a Fiú szeretetére, mert az Atya, a Király a meghívást az Ő választott népéhez adta meg, és hívta meg. „Szeretnék

¹ Ezen a napon a Golgota előtti ajándék-tanítás a következő volt: *Példabeszéd a királyi menyegzőről* (Mt 22,1–14).

tartozni valahova, de ha tenni és cselekedni kell, vagy önmagamból többet kiadni, akkor már nem akarok tartozni senkihez.”

És néha oly könnyedén lemondotok a meghívás szeretetének kegyelméről!

Hisz ez a tanítás a példabeszédben a főpapoknak és a véneknek szólt. Ők felismerték, hogy nekik adta a Fiú a tanítást a példabeszédben, hogy ők hogyan viselkednek mindazokkal, akik szintén meghívást kaptak az Egyházhoz. Mert ezt a mai nyelv használatában számotokra úgy tudom elmondani, hogy Isten meghív benneteket a Fia Egyházába, hogy ti is ide tartozzatok, hogy tudjátok érezni, értékelni, felismerni, elfogadni a szeretetet, a kegyelmet, az örömet, a békét. És ha ezek mind bennetek vannak már a meghívás küldetésében, akkor felismered saját utadat, és elindulsz rajta, és felismered felebarátodat, s megpróbáltok eggyé válni e kegyelemben. Mert itt, e tanításban, a meghívottak senkivel és semmivel nem törődtek, még a meghívással sem, nem is jelentek meg. És utána a király haragja, lángra lobbantva, tönkretette őket. S akkor azt mondják – ugye, a mai nyelv használatában –, hogy: „Isten, akihez tartozom, akinek gyermeke vagyok, a Fiú, akinek testvére vagyok, akkor hogyan tehet ilyet?”

Mikor valami probléma, fájdalom, bánat, szomorúság ül a ti szívetekbe és a ti lelketekbe, akkor könnyedén azt mondjátok: „Hogyan tehet ilyet?”

Hisz Ő megadja felétek először a szeretetet, az örömet, a békét, a kegyelmet, a meghívást az elindulás felismerésében. De ha nektek erre nincs szükségetek, és nem akartok ide tartozni, s élitek a saját kialakított életeteket, és hogy ha valami probléma történik, akkor, ugye, milyen könnyű ezt mondani, hogy: „Az Isten, akinek gyermeke vagyok, miért teszi ezt?”

Most egy példabeszédet mondok nektek, a jelenben, nem ezt, amit a véneknek és a főpapoknak adtam, hanem a mai nyelvben, a mai életetekről.

Van egy család, aki sehova sem tartozik. Éli a saját kialakított életét. Nem érzi Atyám és az Én szeretetemet, nem érzi a kegyelmet, nincs szüksége senkire és semmire. S utána történik egy fájdalom, bánat, akkor könnyedén mit mond?

– Ha Isten létezik az Égben, akkor miért engedi ezt meg?

De akkor nem tette föl ezt a kérdést, ugye, amikor ő nem figyelt a benső hang meghívására. Nem akarta elfogadni a szeretetet, amit így nyújtottunk feléje. Nem akarta elfogadni a kegyelmet, amely átöleli, amely felmelegíti, és amely segít neki haladni a mindennapokban. Csak mindig azt veszi észre az ilyen felebaráti testvér – mondhatjuk felebarátnak és testvérnek? –, hogy ha neki nem jó valami, akkor, a ti szavakat használva a jelenben, ahogy mondani szokták néha könnyedén: „Még az Istent is lehozhatom az Égről a szavaimmal.”

Megtehetitek a szabad akarat cselekvésében. Káromolhatjátok.

De amikor veled történik valami, akkor gondolkodj el önmagadról, életedről, a kegyelem szeretetéről, a Szentlélek erejéből, hogy’ működik rajtad, benned, hogyan fogadtad el, hogyan változtattad meg életedet, és hogyan haladtál ezen a meghívott úton. Mert a meghívást Atyám a szabad akarat cselekvésében *mindenkinek* megadja. Mindenkinek saját szíve joga a szabad akarat cselekvésében felismerni, elfogadni és e szerint élni és cselekedni.

De ha te ezt nem ismered fel, még az sem baj, hisz mit mondott kiválasztott testvérem a Golgota előtti beszédben?

– A bűnösnek megbocsájtás jár, és imádkozzunk érte. Ha valakinél úgy látjuk, hogy nem érti, és nem tudja, mitévő legyen, és hogyan cselekedjen, mert talán nem ismeri a kegyelem fogalmát, nem tudja, hogyan kell megnyitni szívét, és befogadni, akkor ezért imádkozunk, és kérjük számára e szerető kegyelmet.

S akkor a felismerés elvezetheti e meghívott útra, hogy akkor mi valóban azok a meghívottak legyünk a mai tanítás részében, akik méltók voltunk a meghívásra a választott nép szeretetének igazságával. És mi ne azokhoz akarjunk tartozni, akik megkapják a meghívást a nyitott szívükhöz, lelkükhöz, de nem akarják befogadni, inkább becsukják előtte, és élük a saját kialakított életüket, akik nem akarják elfogadni és felismerni sem a felebarátot, sem a testvért, sem a szeretteiket, sem a családot, hisz tudjuk, Én, Jézus Krisztus Uratok mindig mondom: Itt néha, mikor egyek vagytok, és mikor néha azt mondjátok, hogy „ma kevesen jöttünk el”, mit mond nektek kiválasztott Mária szolgáló-testvéreitek?

– Ma családként imádkozunk, és nemcsak önmagunkért, hanem mindazokért, akiknek szükségük van a felajánló imára.

S akkor már meghívottak vagytok a kegyelem szeretetében.

Érezni kell.

Hogy mondotta ma pásztorotok a szentbeszédben?

– Igen, a templomok is lassan kiürülnek, mindig kevesebben és kevesebben vagyunk, itt, ezen a helyen is. De itt még vagyunk, mert érzitek a hívást.

A hívás a meghíváshoz tartozik a mai tanításában, amely felétek szólt. De ha tudunk szívből és szeretettel felajánlani, imádkozni, kérni, és bennünk él a türelem kegyelme, hogy a türelemmel kivárjuk mindazt, amire vágyakozunk, amire szükségünk van, és ami által megpróbálunk testvérré válni a Fiúban.

Mert emlékeztek, hányszor mondtam el Mária, kiválasztott testvér által felétek: *Én*, Jézus Krisztus Uratok választottalak titeket. *Én* kerestelek ki a porból. *Én* emeltelek föl, nem ti Engem – *Én* adtam felétek először a meghívást. És aki nyitott volt rá, az felismerte.

Hisz tudjuk, vannak olyan testvérek, akik úgy könyvelték el valamikor régebben: „Hát, nekem jó ez a hely, akkor megmaradok ebben a helyben. Itt élem ezt a rövid kialakított életemet, ezen a helyen, a testvéreimmel együtt.”

És majdnem úgy könyvelte el: „Hát, én választottam magamnak ezt a helyet.”

S akkor is elmondtam, és a mai nap is elmondom a tanítás révén, hogy Én, Jézus Krisztus Uratok választottalak titeket, testvéreim, benneteket, testvéreim; megadtam felétek a meghívásomat; kiemeltelek benneteket az út porának kövéből, mert szükség van reátok, szükség van, hogy engeszteljete, imádkozzatok, szeretetben, békében éljete, fogadjátok el a felebarátot és a testvért, tudjátok örülni egymásnak, hisz az öröm, az a lélek gyógyítása, mikor örömben tudtok lenni, mikor érzitek, hogy a szeretet hogy működik rajtatok és bennetek. Mert a léleknek is szüksége van az örömré, a feltöltődésére. S akkor kiegyen-

súlyozottá váltok, s akkor ismét el tudjátok fogadni az ünnepek után a hétköznapokat.

De hogy mondtam a hétköznapokban már régebben, az év eleje környékén?

Hogy mikor a hétköznapokban vagytok, és netán szomorúak, netán bánatosak, netán nehéz a mindennapi élet valamiért, olyankor mindig gondoljatok az örömnünnepre, a szeretetre és a kegyelemre, próbáld magad elé vetíteni a kegyelmi ajándékokat az öröm szeretetében, s akkor megerősödsz, és ismét önmagad lehetsz, és haladhatsz e meghívott úton, hogy érezd a szeretet kegyelmének ajándékát.

Így ma a tanításomban ezt adtam felétek, ami ennek az *Evangelium tanításának* is a jelmondata, és ezt adom most is nektek, hogy: Isten meghívta Fia Egyházába a meghívottakat. Hogy ki ismeri fel, és ki fogadja el a szabad akarat cselekvésében, és ki hogyan változtatja meg az életét, azt, ahogy régebben, úgy ma is azt mondom: Itt van előttetek, számotokra átadva. Elhelyezitek szívetekben, lelketekben, egész lényetekben, és ti saját magatok megadjátok rá a választ, s a válaszadás után pedig tudtok cselekedni, haladni, élni e szeretettel, e békével, e örömmel a kegyelemben.

Mert, ugye, a tanítás utolsó szakasza, az hogy is szól felétek?

Észreveszi a király, mikor megtelt a lakodalmas épület, akiket az útszélekről és az útkereszteződésekből hoztak, a gonoszokat a jókkal egyaránt, hogy jelen van egy, aki nem menyegzős ruhában érkezett, tehát nem őszintén jelent meg. És akkor oda megy a király, az Atya, ráteszi kezét vállára, és szeretettel szól hozzája, hogy:

– Barátom, te hogy jöttél be a meghívásra, mikor nincs menyegzős ruhád?

Hogy van a tanítás?

Lehajtott fejjel, csöndben van.

Ezt a mai jelenben is lehet érezni, ha kérdezel valakitől valamit, és ha úgy érzi, hogy nem helyes az ő cselekedete, akkor mit tesz? Inkább lehajtja fejét, és nem szól, nem is akar tudomást venni róla.

De a király nem hagyta annyiban, vagyis az Atya. Mit mondott?

– Kezét, lábát kössétek össze, és dobjátok ki a külső sötétségbe, ahol fogcsikorgatás és sírás veszi körül.

Tehát ez az, amikor nincs szükséged senkire, semmire, és rádöbbenysz, hogy egyedül sem jó az élet. Valahova, a szív szeretetének meghívásában, tartozni kell, mert a kegyelem így tud működni rajtad, rajtatok, benned és bennetek. És akkor nem akartok ilyen meghívottak lenni, akik, ugye, nem voltak méltóak, utána még ki is dobják őket, mert ilyenekre nincs szükség.

Fontos, hogy érezd szívedben, lelkedben mindenkor a meghívást a szeretethez, a kegyelemhez, az örömhöz és a békéhez, mert ha ezeket mind el tudjátok fogadni, szívetekbe zárni, akkor más lenne ez a világ, mert könnyebben tudnátok e kegyelmekkel megbocsájtani, felismerni s elfogadni, nem pedig ez a komor, mogorva élet-jelkép lenni mindennapokban némelyeken. És akkor

ilyenkor ez mit hoz ki? Gyűlöletet, irigységet, kapzsiságot, féltékenységet, s akkor még folytatjuk, ugye, az aggodalommal, a félelemmel és a kétellyel. És ha ezek már mind benned vannak, akkor már néha azt mondod, hogy: „Minek is élek? Nekem nincs senkim, semmim, nem érzem, hogy fontos lennék.”

De nem gondolkodunk el önmagunkban, hogy lehet tenni a cselekedetekben ezekről, hogy nem a negatívumokat próbálom magamba táplálni, hanem felismerem a kegyelem pozitívjait, és azokat elfogadni, és azzal táplálni, erősíteni önmagamát szívemben, lelkemben és egész lényemben a megerősítő kegyelem által. S akkor működik a testvéri, felebaráti szeretet, és tudtok eggyé válni a mindennapokban, a mindennapokhoz.

Így a mai napon kiválasztott Mária testvér által áldásom így szálljon reátok, hogy a meghívást ma is megadtam felétek. Ha nyitottak vagytok, ha felismertétek, ha elfogadtátok, akkor megengeditek, hogy szívetekbe, lelketekbe és egész lényetekbe szinte belehelyeződjön, és működhessen rajtatok, bennetek, és ehhez segítségül nyújtom számotokra a Szentlélek kegyelmét, hogy működhessen rajtatok és bennetek.

Áradjon reátok kiválasztott Mária testvér által áldásom.

Az Atya, a Fiú és a Szentlélek.

A Szentlélek kegyelme áradjon reátok, töltsön be benneteket, és vezessen a mindennapi élet meghívásában, küldetésében, követésében, hogy a szeretet, béke, öröm kegyelme éljen, erősítsen és vezessen, mert akkor észreveszed az apró kegyelmi ajándékok örömét, és te is örömmel tudsz lenni mások iránt.

Jelen lévő testvérek:

Dicsőség Neked, Istenünk!

Jézus Krisztus Urunk:

Számotokra a magyarságot adtam meg kiválasztott Mária testvér által a Golgota előtt. Ezért most a tanításban nem ismételtam Önmagam felétek, de szívetek szeretetével, nyitottságával a szentmise elején és a végén a magyarsággal kapcsolatos énekekben megemlékezhetek, hisz lesznek még napok e hónapban, amikor szívből és örömmel tudtok énekelni, de ma is megadhassátok e kegyelem szeretetét.